

Inte otappert

de små människorna
öppnar katedralens portar
släpper ut
vandrar in
siktat varje lager av frågor
ömt fångat av
det vackert utlagda

solkatter över morgonhud
riktigt skratt i ögonvrår
ömhetsmekning över älskad kind
ord utan konstruktion
sångerna i silverskålen
och alla dessa tapperhjärtan

som inte äger annat än

sin mening

ty bland stenar och blodsfärgade sagor

finns det lutande därinne
ett mörker skrämt av sin egen sorg
och lager av kräk och avskyvärt
som inga ögon kan vända bort

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren AgnesP med Poeter.se id #35149 innehar upphovsrätten